

В. Р. Слободян

Луков Леонід Давидович

ЛУКОВ Леонід Давидович (справж. – Лев; 19. 04(02. 05). 1909, м. Маріуполь Катеринослав. губ., нині Донец. обл. – 24. 04. 1963, Ленінград, нині С.-Петербург, похов. у Москві) – кінорежисер, сценарист. Чоловік В. Шершньової. Заслужений діяч мистецтв Узбец. РСР (1942), нар. арт. РРФСР (1957). Сталінська премія (1941, 1946, 1952). Держ. нагорода СРСР. Закін. робітфак (1928). Працював кор. низки газет Донбасу. Дебютував у кіно як співавтор сценарію стрічки «Івась та Месник» (1928, реж. А. Лундін). Один із фундаторів Товариства друзів рад. кіно, організував студію «Кіноробмол» (Харків), створив на ній цикл з п'яти д/ф «Батьківщина моя – комсомол» (1931), що розповідав про комсомольців, які прийшли на шахти Донбасу. Працював 1930–43 реж. Київ. кіностудії худож. фільмів, від 1943 – Центр. кіностудії дит. та юнац. фільмів ім. М. Горького (Москва). Першою великою режисер. роботою був х/ф «Накип» (1930, співавтор сценарію). Реж. і співавтор сценаріїв стрічок: «Італійка» (1931), «Про це забувати не можна» (1954), «До нового берега» (1955), «Різні долі» (1956), «Олеко Дундич» (1958). Реж. фільмів: «Ешелон №...» (1932, автор сценарію), «Молодість» (1934), «Я люблю» за однойм. романом О. Авдеєнка (1936), «Директор» (1938, не випущено на екран), «Олександр Пархоменко» (1942), «Два бійці» за повістю Л. Славіна «Мої земляки» (1943), «Це було у Донбасі» (1945), «Рядовий Олександр Матросов» (1947), «Донецькі шахтарі» (1951; премія Мкф у м. Карлові Вари, Чехословаччина, нині Чехія, 1951), «Два життя» (1961). У 1939 зняв 1-у серію кінокартини «Велике життя», де ідеологічно інсценував феномен стаханов. руху, у зв'язку з чим фільм мав великий успіх серед глядачів; у 2-й серії (1946) показав відсталість, вульгарність, безкультур'я своїх героїв, вона зазнала нищів. критики парт. керівництва за «примітивне зображення особистих переживань і побут. сцен». Заборонена до показу, вийшла на екрани 1958. У кращих

фільмах розкрито особливості режисер. манери Л. – гостру драматизацію подій, увагу до побут. деталей, ліричну інтонацію, що змінювалася сатир. гостротою. Помер під час зйомок фільму «Вірте мені, люди» (заверш. 1964 І. Гуріним та В. Беренштейном).

Рекомендована література

1. Кремлев Г. Тема Л. Лукова // Искусство кино. 1960. № 2;
2. Кино и время. Режиссеры советского художественного кино. Москва, 1963. Вып. 3;
3. Сценаристы советского художественного кино. Москва, 1972;
4. Куликов С. И. Леонид Луков. К., 1985;
5. Шупик О. Комедії І. Пир'єва та фільми виробничої тематики Л. Лукова як відповідь на соціальне замовлення часу // Нариси з історії кіномистецтва України. К., 2006.

Бібліографічний опис:

Луков Леонід Давидович / В. Р. Слободян // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2017. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-59194>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).